

Eventyr til Trolde og Prinsesser

Preben Hammer Jensen

2007

Indeholder:

Eventyret om den Behårede Trold og Den Glatte Prinsesse ved Vadestedet

Eventyret om Trolden på Prinsessens Vinstok

Eventyret om Prinsessen og Trolden i Bjerget

Eventyret om Prinsessen og Trolden og Sulten

Eventyret om Prinsesse Fuldkæg og den Blå Trold

Eventyret om Prinsessen og Trolden i Rævesaxen

Eventyret om Trolden der blev Prinsessens Stol

Eventyret om Prinsessen og de To Trolde

Eventyret om Prinsessen og Løven

Eventyret om Trolden og Prinsessen og de Blanke Sild

Eventyret om Trolden og Prinsessen der gik ned

Troldens sang til Prinsessen

Prinsessens sang til Trolden: Med både arme og ben

Eventyret om Prinsessen og Trolden og Det Halve Kongerige

Eventyret om den Behårede Trold og Den Glatte Prinsesse ved Vadestedet

Trolden kom gåede langs floden fra nord. Han var stor og tung og mørk. Han var på vej mod vadestedet, for han skulle over på den anden side.

Prinsessen kom fra syd. Hun var lille og let og lys. Hun og hendes følge var ligeledes på vej mod vadestedet. Fire bærere bar hende, fire tjenere bar hendes kister og to kammerpiger havde rigeligt at gøre med at gå selv. Landskabet langs floden var besværligt, men der var kun et sted at komme over.

Da Prinsessens følge fik øje på Trolden slap de hvad de havde i hænderne og skreg højt. De fire bærere slap Prinsessen, de fire tjenere slap kisterne, de to kammerpiger slap sig selv, og hele følget styrtede afsted tilbage mod syd, hjem til den trygge varme hovedstad.

Og der var de så, Trolden og Prinsessen ved vadestedet og gloede på hinanden. Prinsessen så på den store Trold med de stride sorte hår i hovedet og de bløde sorte hår på kroppen. Trolden så på den lille lette Prinsesse med det glatte lyse hår og den ferskenbløde hud. De vidste ikke hvad de hver især skulle sige, så derfor tav de stille.

Prinsessen sad stadig på halen som hun var blevet tabt og Trolden stod og bøjede sig let henover hende. Hun så endnu mindre ud end hun var, men hun var ikke bange. Hun havde aldrig prøvet at være bange og hvorfor skulle hun begynde på det nu. Hun rejste sig og gik ned til vadestedet og Trolden fulgte med.

Det var ikke fordi de to skulle følges ad. Men hun skulle over på den anden side og han skulle over på den anden side, og derfor gik de samme vej samtidig lige ved siden af hinanden.

Og det var rart at være to der i vadestedet, for strømmen var stærk og vandet var koldt selvom luften var varm nok. De havde begge beholdt støvlerne på og gik så forsigtigt og så hurtigt de kunne. De gik lige hurtigt og lige forsigtigt. Men det var ikke forsigtigt nok.

Om det var fordi vandet var rigeligere end det plejede at være eller om det var fordi strømmen var så stærk at den havde fjernet nogle sten er ikke til at sige. Det kan osse være at nogle af stenene var glattere end ellers. De vidste heller ikke om den ene faldt før den anden eller om det skete samtidig. Men pludseligt lå de begge to i vandet og strømmen førte dem hurtigt direkte mod vandfaldet.

Det var ikke noget stort og berømt vandfald. Det var voldsomt, men så var det heller ikke værre. Det var absolut muligt at overleve en tur igennem det, men det var lige så sandsynligt at man ville blive slået ihjel. De klamrede

sig til hinanden i strømmen, der var ikke andet at holde fast i. Og da de nærmede sig vandfaldet, styrede de begge og sammen mod en lille bunke sten, en holm der lå midt i det hele og delte strømmen i to. De sparkede med benene, de sparkede hinanden over benene, de greb fat i stenene og det lykkedes dem begge at hive sig op på holmen.

De var drivhamrende våde da de stod der og rystede det kolde vand af sig. Troldens sorte hår dryppede og Prinsessens blanke hud skinnede af væde. Men snart fik den lune luft overtaget, de holdt op med at fryse og begyndte at smile. De stod på holmen midt i vandfaldet og vidste ikke hvordan de skulle komme videre. Men de levede begge to endnu, og det var nok til at de kunne smile. De håbede begge at der ville komme andre til vadestedet, andre der kunne skaffe hjælp. En båd eller noget tovværk eller et eller andet. Noget måtte kunne lade sig gøre. Det kan altid lade sig gøre.

De sagde stadig ikke noget, udstødte måske nogle lettelsens suk og gryntede i den behagelige varme. Men de sagde ingen ord og vidste ikke engang om de talte samme sprog. Da de var helt tørre satte de sig ned på hver sin side af holmen og ventede. De kiggede mod hver sin bred, og det var vel fordi de på den måde kunne opdage om der kom nogen., så de kunne vinke og råbe og gøre opmærksom på at de var der. Men det var måske samtidig fordi de på den måde kunne komme til at tænke over hvad der var sket og hvad der skulle ske.

Sådan sad de til det blev aften. Og der skete slet ingenting. Der kom ingen andre og ville over det vadested. Det eneste der skete var at solen gav sig til at gå ned bag skovene ude mod nordvest. Det blev ikke koldt, men det blev køligere. De rykkede sammen og sad ryg mod ryg. Og som natten skred frem satte de sig tættere og tættere. Da solen igen stod op sad de med armene om hinanden og med hagerne på hinandens skuldre. Og således kunne de lige så godt se til begge bredder, så sådan blev de siddende, den Behårede Trold og den Glatte Prinsesse som en sær figur derude på holmen i vandfaldet. Og ingen så dem.

En sær figur udgjorde de - og efterhånden osse en sulten figur. Det sved i maverne. Og skulle de blive siddende der, behageligt men strandede, så ville de efterhånden blive for trætte til selv at udrette noget som helst. Så de begyndte at overveje det vandfald.

I begyndelsen blev det ved overvejelserne. For måske sagde forstanden at de skulle videre, men behageligheden i kroppen bad dem blive siddende. Så de blev siddende der sammen og lod sig varme af solen, der bevægede sig hele vejen fra nordøst til nordvest. Mens de begge tænkte på at komme videre inden de blev for udmattede af sult, sad deres kroppe helt tæt og følte sig stærkere og stærkere samtidig med at de var sultne. Det var det lille mirakel som ingen af dem tænkte videre over. Sådan var det bare, og det var det.

Solen var ved at gå ned da de fik taget sig sammen til at rejse sig. De måtte begge danse lidt rundt på holmen for at få gang i blodomløbet, og det blev en dans i samme takt, for det var nu den der passede dem begge to bedst. De tog det løse tøj af og beholdt kun det fastsiddende på. De tog støvlerne af og pakkede det hele sammen i en bylt som blev spændt på nakken af Trolden. De tog hinanden i hånden og sprang lige midt ned i den stærkeste strøm, der samlede sig lige bag holmen og styrtede udover kanten.

Vandet piskede rundt om dem, det brusede i deres ører så de ikke kunne høre andet. Det rendte ind i deres øjne så det røde aftenlys løb sammen for dem, det løb ind i næse og mund så det var svært at få vejret. Men efter en ganske kort flyvetur landede de i det dybe bassin lige bag vandfaldet. De kunne få hovederne op og trække ren luft ind. Og så svømmede de sammen ind til bredden, den bred de begge skulle ind til.

De kom ind netop som solen sendte sine sidste røde stråler over skoven i nordvest. Og det blev stille og roligt mørkere og mørkere. Der var ingen fornuftig grund til at gå hver til sit på det tidspunkt, så de fandt sammen nogle buske på brinken som de kunne ligge og sove under. De var begge udmattede og sov trygt.

Og da det hele skete for ganske nylig, er det muligt at de ligger der og sover endnu.

Eventyret om Trolden på Prinsessens Vinstok

Prinsesse Marba boede på et lille slot midt i en stor have. Sammen med hende boede to gamle tjenere og en gammel kok. De havde alle sammen kendt Prinsessen siden hun var en lille pige, og det var efterhånden ved at være en del år siden. Nu tussede de rundt på det lille slot og gjorde hvad de kunne for stadig at passe hende op, og da hun osse godt selv kunne tage ved, gik det i hvert fald indenfor. Men haven, der engang havde været en rigtig park, var der ikke kræfter til. Den var groet sammen til en vild urskov, og det var så slemt at folk på egnen talte om et torneroseslot med tjørnehæk. Det var godt nok en overdrivelse, men vildt var det.

Det eneste sted i parken hvor man kunne komme nogenlunde til var ved sydturen lige under påklædningsværelset. Der havde Prinsesse Marba da hun var barn plantet sin helt egen vinstok, og den sørgede hun stadig for lys omkring. Og den havde belønnet hende ved at vokse sig stor og stærk og ved at bære de på en gang sødeste og friskeste druer i hele verden. Den bar så meget at det kneb for prinsessen at få spist det hele, men der var ikke andre der måtte smage og ikke andre der turde.

Derfor kom det som et chok for hende, da hun en morgen kom ned for at spise morgenmad og så at næsten halvdelen af druerne var væk. Stilkene lå stadig i græsset sammen med en masse vinblade, der var revet af under røveriet. Hun fik det så underligt at hun ikke selv kunne spise en eneste drue. Hun vidste ikke hvad eller hvem der havde gramset på dem i nattens løb, så hun var nødt til at gå ind i køkkenet og finde sig et par sommeræbler til morgenmad. Hun var skuffet og hun var vred og hun var nødt til at gøre noget ved det lige med det samme.

Den aften gik hun ikke i seng som hun plejede. I stedet lagde hun sig til at sove på divanen i påklædningsværelset. Og hun lod døren til den franske altan stå åben, så hun kunne høre hvis der skete noget. Hun sov let og hun sov påklædt, så hun var klar til at rykke ud så snart der skete noget.

Hun blev vækket flere gange og var nødt til at kigge ud. Men det var så bare en kat der puslede, så var det en solsort der var oppe at slås med sit eget spejlbillede i et vindue, så var det bare vinden. Og så, da det var næsten helt lyst, var det en Trold der hang i vinstokken og stoppede druer i munden. De røg ind i store håndfulde og saften drev nedover hans hage og videre ned ad halsen og brystet. Han var helt væk i de druer og bemærkede hende hverken da hun så ned på ham eller da hun derefter listede sig ud i haven og hen lige bagved ham.

Trolden var godt nok større end Prinsesse Marba, men hun var rasende og han havde travlt med at spise. Så inden han nåede at opdage hvad der skete, havde hun bundet hans arme og ben fast til stokken så han kun kunne sprælle, men så heller ikke mere. Og så var det Troldens tur til at blive rasende. At blive afbrudt midt i morgenmaden var noget af det værste han

vidste. Han råbte en masse på et sprog hun aldrig havde hørt før, men det lød ikke pænt.

Nu havde hun ham. Men hvad skulle hun nu gøre ved ham. De forstod ikke hinanden, så det nyttede ikke noget at skælde ham ud eller at bede ham om erstatning. Og selvom hun et eller andet sted havde lyst til at slå denne druetyv ihjel, så syntes hun alligevel at det ville være at gå til yderligheder. Hun måtte nok nøjes med at slå ham lidt, det sprog kunne vel enhver forstå.

Hun så sig om efter noget at slå med, hun kunne ikke gøre det med hænderne, hun kunne ikke røre ham med hænderne. I den urskov af en have måtte der være noget der kunne bruges, nogle grene eller pinde. Og et stykke væk var et træ væltet i en eller anden tidligere storm og rødderne stak krogede og seje op i luften. Det var lige hvad hun kunne bruge. Hun måtte bruge sin kniv for at få fat i dem, så seje var de stadig.

Hun valgte fem rødder på cirka en arms længde, skar dem til og gik tilbage til trolden der ikke havde rørt sig og som heller ikke kunne røre sig. Hun begyndte at slå ham på ryggen og på benene og han hylede og skreg. Så kunne han lære det, kunne han. Og aldrig mere komme og stjæle hendes dyrebare druer.

Hun talte ikke slagene og tog heller ikke tid. Men på et tidspunkt var hun sikker på at det var nok og holdt inde.

Og hvad så. Hvis hun bare skar Trolden fri, ville han vel komme efter hende. Så ville han måske slå hende. Eller slå hende ihjel, eller æde hende som han havde ædt duerne, så det løb nedover hagen på ham. Men hun kunne jo heller ikke bare lade ham hænge der. Så ville han hænge og visne. Og så ville hun jo heller ikke kunne komme til druerne selv. Måske skulle hun have tænkt sig om ind hun fangede trolden og bankede ham.

Han sad godt nok helt stille der i vinstokken, næsten som om han sov. Hvis hun skar ham fri, så havde hun trods alt stadig kniven i hånden. Selvom han var så meget større end hende, ville han vel ikke angribe hende når hun var bevæbnet. Og hvis han gjorde, var det bestemt ikke sikkert at han ville slippe godt fra det. Han måtte osse være udmattet efter alle de bank. Så hun tog chancen, skar ham løs og løb hurtigt tyve skridt baglæns. Han reagerede slet ikke. Han blev bare hængende i vinstokken med ansigtet begravet inde i løvet.

Hun kunne bare gå og lade ham selv opdage at han var fri. Men hun var nysgerrig efter at se hvordan han så ud når han gik. Om hun havde mærket ham, om han havde fået en læresteg. Så hun råbte af ham, at han var skåret løs og at han bare kunne gå nu, hvis han lovede aldrig mere at komme tilbage. Og selvom han ikke forstod hendes sprog, kunne han vel mærke at rebet ikke strammede mere om hans håndled og ankler.

Men han blev bare hængende. Det var lige før hun blev bange for at hun havde slået ham ihjel, så stille hang han. Men da hun gik lidt tættere på kunne hun se ryggen bevæge sig svagt. Han trak vejret. Og holdt fast med vilje.

Hun prikkede lidt til ham. Det skete der ikke noget ved. Hun tog sine fem rødder og slog ham lidt over benene. Han gav nogle lyde fra sig, men slap ikke. Hun slog lidt hårdere og han gav sig lidt mere, men han gav ikke slip.

Og så blev hun vred. Det lignede ikke noget at han blev hængende på hendes vinstok, når hun nu havde løst ham fra den. Nu slog hun til at alle kræfter. Og det var som om han holdt endnu bedre fast, jo hårdere hun slog. Han knoer var helt hvide og han klemte sine ankler og fødder fast om stammen.

Sveden drev nedad Prinsesse Marba. Hendes hår var ikke blevet sat om morgenen og lignede nu en elendigt bygget fuglerede. Hendes hænder og fødder var støvede og stribede. Og solen var så højt oppe at den gav varme fra sig. Hun piskede løs med sine fem afmålte rødder og gjorde kun holdt når hun skulle tørre sveden væk fra sine øjne. Og Trolden blev bare hængende der i vinstokken.

Til sidst gav hun op. Uanset hvor meget hun slog, blev han bare hængende. Så hun gik rundt om slottet og ind og smed sig på en divan.

Hun vidste ikke hvor længe hun lå der, men det var ved at blive aften da hun slog øjnene op. Hun løb hurtigt ind i påklædningsværelset og så ud fra sin franske altan. Han hang der endnu. Hun hentede en spand vand hændte den ned i hovedet på ham. Der var ingen reaktion. Skulle hun forsøge med kogende vand. Eller det der var værre. Men det var ikke det hun havde lyst til. Hun havde kun lyst til at gå ud og slå endnu engang. Hvis det ikke var det han hang der og håbede på. Men hvad han håbede eller ej kunne hun vel være ligeglad med. Han så så sølle ud som han hang der med ansigtet skjult og det kolde vand drivende nedover ryggen.

Han havde fortjent en omgang mere. Hun havde fortjent at slå ham noget mere. Så længe han hang der havde hun ret til at slå ham. Det var hendes have og hende vinstok. Men først fortjente hun et bad, for snavset fra formiddagens anstrengelser hang stadig på hende, sådan kunne hun ikke vise sig udenfor slottet.

Prinsesse Marba tog sit bad, hun redte sit hår og tog rent tøj på og gjorde sig i det hele taget pænt og ordentligt i stand. Og gik ud af slottet og om til Vinstokken. For at slå druetyven. Slå ham hårdt og længe.

Og så var Trolden væk. De sidste druer var spist, selv de inderste klaser der slet ikke var modne endnu. Det hele var så underligt tomt at se på, en ubeskrivelig fornemmelse af ingenting. Hun havde ikke set hans ansigt

ordentligt og han havde slet ikke set hende. Han vidste vel slet ikke hvem hun var, at hun var Prinsesse Marba. Men han ville aldrig glemme hende, det var hun sikker på. Hans ryg og hans baller og hans baglår ville i hvert fald ikke.

Hun tog de fem afskårne rødder med ind og smed dem i brændekurven. Og om natten sov hun igen i påklædningsværelset og lyttede efter lyde i natten. Men der skete ikke mere spændende den sommer.

Eventyret om Prinsessen og Trolden i Bjerget

Samtidig med at Prinsessen kom til verden, døde dronningen. Det er hvad der af og til sker. Hun var kongens og dronningens første barn og skulle altså være det eneste. Derfor ville kongen gerne vide hvilket liv hans datter ville få, og han spurgte alle kloge mand i hele kongeriget hvad de kunne sige om den sag. Nogle kloge mænd spurgte stjernerne, nogle læste i Prinsessens lille barnehånd og nogle kastede fugleknogler op i luften og læste i det mønster de landede i. Og alle de kloge mænd var enige. Prinsessen ville få et lykkeligt men meget kort liv.

Kongen, der allerede havde mistet sin elskede kone, turde ikke miste sin datter så hurtigt, og han besluttede derfor at han ville beskytte hende mod en ond verden med de bedste midler han havde til rådighed.

Det sikreste sted i hele kongeriget var et hult bjerg som fra gammel tid havde været brugt til at holde farlige forbrydere indespærret i. Var man først nede i det bjerg, kunne man umuligt komme derfra ved egen hjælp. I det bjerg kom ingen frivilligt, hverken mennesker eller dyr, hverken hekse eller sygdomme, så hvis Prinsessen var der, ville ingen kunne skade hende. Prinsessen blev derfor forsigtigt hejst ned i bjerget, og kongen gav en familie i nærheden besked om til evig tid at sørge for mad og drikke til hende.

Familien og alle andre i hele kongeriget syntes godt nok det var en underlig behandling at give en elsket datter, men kongen var konge og kongen bestemte. Og i øvrigt var han så ulykkelig over tabet af sin elskede dronning at det var direkte livsfarligt at sige ham imod. Familien fjorde som der blev sagt, ganske som alle andre i hele landet, de sørgede for det stakkels barn, som de kun kunne skimte svagt ovenfra når de slap sækkene med mad og drikke.

Sådan voksede Prinsessen op uden at vide noget om verden bortset fra at maden hver dag kom dumpende ned fra oven. Hun lærte ikke at tale, hun lærte ikke at læse og skrive, hun lærte ikke at omgås andre mennesker, - hun vidste ikke at der fandtes andre mennesker i en verden udenfor det hule bjerg. Hun levede nærmest som et dyr i sin hule, men et sted inde i hende var der noget der sagde at sådan skulle det ikke vare ved. Inde i hende var mennesket og Prinsessen klar til at bryde frem når chancen bød sig.

Da den gamle konge døde kunne ingen længere huske hvorfor der var en Prinsesse i bjerget. De vidste bare at hun var der og skulle forblive der alene til evig tid, for det havde kongen bestemt. Og skønt kongen nu var død, var der ingen der havde lyst til at lave om på det.

Men historierne om Prinsessen i bjerget blev vildere og vildere, jo ældre hun og historierne blev. Der var ingen grænser for hvor skøn og dejlig hun var i de historier, og heller ingen grænser for hvor farlig hun var. Hvis man

kom for tæt på hullet og var så uheldig at falde i, ville man som belønning få lov at se den skønne Prinsesse i netop så lang tid som det tog hende at bide halsen over på en og æde en med hud og hår. Familien der sørgede for mad gjorde sit til at historierne blev så voldsomme som muligt. Jo mere spændende Prinsessen i Bjerget var, jo mere betydningsfuldt var det at være familien der sørgede for hende.

Så selvom mange kække unge mænd var fristede, var der i den sidste ende ingen der turde falde ned til hende. Verden var trods alt fuld af andre dejlige piger og kvinder, og nok var de ikke prinsesser, men de åd til gengæld heller ikke menneskekød.

Prinsessen ventede i mange år alene i sit bjerg. Historierne talte sandt når det gjaldt hendes skønhed og hendes vildskab. Men det passede ikke at hun åd sine besøgende. For hun havde aldrig besøgende.

Da der endelig faldt en ned i bjerget var det ikke en kæk ung mand men en stor tung trolde. Og han faldt ikke i fordi han var fristet af historierne om Prinsessen. Han havde vist nok hørt de historier engang, men han tænkte ikke over at han var i nærheden af netop det bjerg. Han gik for sig selv og tænkte på træer. På løvtræer og nåltræer, på ege og graner. Og så sig slet ikke for.

Prinsessen sad og spiste og blev naturligvis noget forskrækket da han sådan kom dumpende, men det var samtidig et eller andet sted det hun havde gået og ventet på i så mange år. Hun vidste ikke at det var en Trolde der var ankommet, hun vidste slet ikke hvad han var. For hende kunne han være en prins eller en klokkefrø eller et uhyre, hun kendte ingen af ordene og intet af hvad de kunne betyde. Men hun vidste at han var en anden, og det var nok til at hun smilede til ham og rakte noget af sin mad frem imod ham.

Trolden smilede igen og syntes at hun var en ualmindeligt rar og sød Prinsesse. Og så dejlig at han ikke kunne holde til at se hende der i det bare ingenting. Han måtte tage sin skjorte af og bede hende om at tage den på. Og han var så meget større end hende, at hans skjorte omgående forvandlede sig til en smuk kjole på hende. Og således var Trolden og prinsessen omgående bedste venner for hinanden, og selvom de ikke kunne tale sammen var der heller ingen af dem der så meget som tænkte på at æde den anden. Det var nok ikke sådan den gamle konge havde forestillet sig det skulle gå, men nu levede han ikke længere og kunne ikke protestere.

Men skønt de måske havde nok i hinanden, havde verden udenfor ikke nok uden dem hvis de bare blev der i bjerget, og de tænkte nu begge to på hvordan de kunne komme ud. De skulle op til hullet der var den eneste vej ud. Og det hulk var umuligt at nå, og det var umuligt at klatre op til det. De så længe eftertænksomt i hinandens øjne, og da kom Trolden til at tænke på et fortryllet agern han havde i sin ene bukselomme. Der havde det ligget længe uden han havde vidst hvad han skulle bruge sådan et til. Nu tog han

det op og såede det midt i bjerget. Og så måtte de lade tiden gå og agernet spire.

De delte hver dag Prinsessens mad og de lærte hinanden at tale sammen. Snart kendte de hinandens glæder og sorger, hinandens hedeste drømme og værste frygt. Og samtidig huskede de at vande den lille spire der groede frem midt i bjerget og blev til en mægtig stamme, der havde så travlt med at komme i vejret at der hverken var tid til at sætte grene eller blade. Det havde været et fortryllet agern og nu var det et fortryllende egetræ. Det var måske ikke så kønt som egetræer er flest, men som en hjælp til at komme ud var det næsten perfekt.

Men osse kun næsten perfekt, for det blev ikke helt højt nok. Selvom Trolden klatrede helt op i toppen og kun holdt i med sine store fødder, kunne han alligevel ikke nå op og få fat i hullets rand. Det var ikke meget der manglede og han greb ud i luften lige under kanten. Og han kunne lige så godt have stået på bunden af bjerget og viftet med armene. Enten kan man nå eller osse kan man ikke.

Den fortryllende eg havde åbenbart ikke tænkt sig at blive højere. Skulle det længere op, måtte Trolden og prinsessen hjælpe til. Træet måtte løftes. Og det stod så fast i bunden af bjerget at Trolden ikke bare kunne rykke det op selvom han tog ved. Først da Prinsessen favnede stammen og langsomt men sikkert trak sig helt op til toppen og smilede til ham helt deroppe fra fandt han sine sidste kræfter frem og trak træet op med rode og løftede det op, højt op over sit hoved. Og så kunne han se hvordan Prinsessen fik fat i randen af hullet og trak sig op og ud af bjerget. Og han lod træet falde med et brag. Og satte sig til at vente. Han var helt sikker på at hun ville sørge for at osse han kom op og ud.

Kort efter hørte han en raslen og en klirren, og en sort kæde kom ned fra hullet i toppen, ned til ham. Og ved siden af kæden oppe ved hullet kunne han se Prinsessens grinende ansigt. Hvor hun havde den kæde fra kunne han ikke gætte, og han tvivlede på at han brød sig om at vide noget om det. Det eneste der betød noget var at nu kunne han klatre op til hende.

Da han nåede helt op til hullet greb hun hans hånd og hjalp ham det sidste stykker over kanten. Familien der havde sørget for maden stod forsamlet et stykke derfra og betragtede flugten. Men ingen turde blande sig. Alle var bange for Troldens udseende og prinsessens rygter.

De måtte ud på en lang rejse før de kom til lande og byer hvor ingen havde hørt om dem og hvor ingen var bange for dem. Men det er en anden historie.

Eventyret om Prinsessen og Trolden og Sulten

Da det bankede på porten med store tunge drøn var Prinsessen helt alene på slottet, og det havde hun været i dagevis.

Det var naturligvis lidt usædvanligt, for normalt ville en prinsesse være omgivet af tjenere og kammerpiger og i hvert fald af en kongelig familie. Og der havde da osse været både konge og dronning på slottet og to prinser, der var Prinsessens store brødre. Der havde været kokke og rideknægte og stuepiger og soldater og alt hvad der hører til på et rigtigt kongeligt slot.

Men tiderne var underlige nu. En dag var folk holdt op med at komme til slottet. Der kom ikke længere gæster, og de der blev sendt ud vendte aldrig tilbage.

I begyndelsen var det bare underligt. Lidt foruroligende, men samtidig fredeligt. Nogle af de besøgende der plejede at komme var jo både til glæde og besvær. Og det var helt rart for den kongelige familie at kunne nøjes med at tænke på sit og sine i et stykke tid. Men efterhånden blev det lidt for sært. Og det begyndte osse at blive et problem med forsyningerne til slottet. Der var stadig vand i brønden, det løb stadig til, men beholdningerne af foder og mad sank foruroligende ind. Tjenere og soldater blev sendt ud for at skaffe forsyninger, men man så aldrig nogen af de udsendte igen.

Da alle soldater og tjenestefolk på den måde var brugt blev det prinsernes tur. Så drog kongen afsted, og til sidst dronningen. Og der var kun Prinsessen tilbage.

Hun havde ikke spist i dagevis, så hun var meget tynd og meget bleg og meget kold. Der var ingen mad tilbage på slottet, slet ingen mad. Sulten skreg i hendes tarme og hun anede ikke hvad hun skulle gøre ved den. Hun havde taget syv underkjoler og syv kjoler og fem trøjer på, så hun havde lidt svært ved at bevæge sig. Hun var måske osse lidt nervøs ved at åbne døren selv. I den sidste tid var hun blevet vænnet grundigt af med at der overhovedet kunne komme nogen. Men de tunge slag på porten fortsatte, og til sidst var hun nødt til at gå hen til porten og lukke op.

Det var en trold der stod og bankede, en stor og velpolstret Trold. Han så bestemt ikke ud til at lide nød, men han var alligevel sulten. Han var altid sulten. Han spurgte om han dog ikke kunne få en bid brød eller - endnu bedre - en portion kød. Og Prinsessen måtte fortælle ham at der ikke var mad tilbage på slottet, ingen brød og ingen kød, og at hun ikke selv havde fået mad i dagevis, i ugevis og at hun selv var så sulten at hun var ved at besvime.

Trolden sparkede porten helt op og maste sig ind.

- Så må jeg jo æde dig, sagde han.

Prinsessen blev meget bange, men osse vred. Hun var selv så sulten at det gjorde ondt langt inde i hende, og så stod den fede trold der og ville æde hende. Det ville han vist ikke fået meget glæde af. Der var kun skind og ben tilbage.

Trolden gloede mistroisk på Prinsessen der stod og bulede ud af de syv underkjoler og syv kjoler og fem trøjer og syntes hun så yderst appetitlig og spiselig ud. Hun måtte trække op i skørterne og vise ham de tynde ben for at få ham overbevist.

- Hvis man ser lidt fornuftigt på det, sagde Prinsessen med bankende hjerte, så var det mere rimeligt at jeg åd dig i stedet for. Bare en af dine tykke fingre kunne blive et helt måltid for mig.

Det sagde hun ikke fordi hun mente det. Hun ville bare fortælle Trolden hvor tåbeligt det hele var. Men Trolden gav sig til at spekulere, og det er aldrig til at vide hvor det ender, når trolde begynder på den slags.

Hvis hun fik en finger eller to at spise, ville hun måske få så meget huld på kroppen at der ville være noget ved at æde hende. For så tynd som hun var nu, var hun næsten ikke umagen værd at sætte tænderne i, det havde hun ret i. Og en finger eller to kunne han vel altid undvære.

Han begyndte straks at lede efter køkkenet, og selvom Prinsessen syntes det hele var lidt mærkeligt, så var hun sulten nok til at vise ham vejen. Hvis hun ikke tog sig gevaldigt sammen kom hun til at fantasere om at slagte den store fede Trold og æde ham med hud og hår. Og det var der rigeligt af, hud og hår, men sikkert osse både fedt og saftigt kød.

Hun vidste udmærket hvor det køkken var og hvordan det så ud i mindste detalje. Hun havde været det igennem mere end en gang for at lede efter rester og krummer. Uden at finde noget. Og så måtte hun jo indrømme, både for sig selv og for trolden, at det havde været hende idé fra begyndelsen at æde en troldefinger eller to. Selvom det vist ikke havde været alvorligt ment. Det havde det ikke, sådan noget kunne en Prinsesse ikke stå og aftale i ramme alvor. Uanset hvor sulten hun så var.

De fandt frem til køkkenet og de fandt en god og skarp og brugbar kniv. Og trolden valgte at ofre sin fjerde finger på venstre hånd, men han kunne ikke skære i sig selv. Det måtte Prinsessen klare, sagde han. Han var endda nødt til at se væk mens det skete. Og selvom hun osse syntes det var svært og selvom hun måtte tage en kødhammer til hjælp for at komme først gennem huden og så gennem brusken i ledet, så lykkedes de hende at få fingeren hugget af. Trolden hylede og det sorte blod sprøjtede ud over Prinsessens blege hænder. Og hun var sulten nok til at slikke sine egne fingre rene. Det smagte ikke godt, men det fyldte i munden og trak spyt. Og Trolden hold humøret oppe ved at tænke på hvor fed hun kunne blive inden han åd hende.

Hun tog en gryde og smed fingeren og en pøs vand i og kogte en suppe. Og måske smager troldekød ikke altid lige godt, men er man sulten nok glider

alting ned. Prinsessen slugte suppen med god appetit og Trolden sad og så på. Han kunne ikke få sig selv til at spise sin egen finger. Men Prinsessen kunne. Hun åd det hele og levnedede kun de afgnavede knogler og neglen.

Og hun kom til at se friskere ud af at få et måltid mad. Hun fik farve i kinderne og liv i øjnene. Men meget federe blev hun nu ikke af en portion suppe.

- Jeg må have mere mad, sagde Prinsessen. Jeg er så sulten og der skal lidt mere til før det sætter sig på sidebenene hvor du gerne vil have det.

Trolden var osse sulten. Han havde allerede ofret en finger, og han kunne sagtens spise med højre hånd alene.

En efter en skar hun fingrene af hans venstre hånd og kogte suppe på dem. Hun var ved at være vant til smagen, syntes næsten det smagte godt. Hun fik det bedre og bedre, og når hun løftede op i skørterne, kunne man godt se at benene havde fået lidt mere facon af prinsesseben. Trolden slikkede sig om munden og var nu osse villig til at ofre alle sine tæer. Hun skulle have ordentlig sul på kroppen, skulle hun. Så lækker og saftig hun ville blive at sætte tænderne i.

Tæerne var lidt vanskeligere at have med at gøre end fingrene. Huden var sejere og der var dårligere plads mellem leddene. Der måtte mange slag på knivsryggen til. Til sidst var kniven de brugte slået helt skæv, men der var heldigvis rigeligt med skarpe knive i slottets køkken.

Tæerne skulle osse vaskes noget grundigere inden der kunne koges suppe på dem. Og smagen i suppen blev alligevel lidt mere ram, og hun måtte opgive at spise det meste af huden. Men resten skovlede hun ind. Og nu hjalp det på hendes huld. Trolden der sad med blodige klude om venstre hånd og begge fødder begyndte for alvor at glæde sig til sit måltid. Både benene og armene var nu faste og kødfulde, og hun havde fået så meget varme i kroppen af al den suppe at det ikke længere var nødvendigt med alle de underkjoler og kjoler og trøjer, så hun behøvede ikke hive op for ham længere. Han kunne se benene til midt på låret hele tiden og kunne sagtens forestille sig hvor appetitligt resten af hans kommende måltid så ud.

- Men det blir nu lidt ensformigt med kødsuppe alene, sagde Prinsessen. Jeg går lige ud i haven og finder en gulerod og en dusk persille.

Inden Trolden kunne nå at svare var hun ude af køkkenet. Han kunne ikke følge efter hende på sine forskårne fødder, og snart var hun ude gennem porten og helt ude af slottet. Og det var med hende som med alle de andre der var gået efter noget. Hun vendte aldrig tilbage.

Og der sad Trolden.

Eventyret om Prinsesse Fuldkæg og den Blå Trolld

Prinsesse Fuldkæg boede helt alene i en hytte ude på næsset. Det havde hun ikke altid gjort. Da hun var en lille lyshåret pige havde hun boet sammen med sin far kongen og sin mor dronningen i et stort slot inde i hovedstaden. Hun havde været en fin lille pige at se på, og det var hun sådan set stadigvæk. Hun var godt nok lidt større nu, og hun havde samtidig fået et stort sort fuldkæg, som hun havde fået sit nye navn efter. Som barn havde hun heddet Klokke.

Skægget var først begyndt at gro da hun var ved at blive voksen. Hendes mor dronningen havde ment at hun skulle fjerne det. Hvis ingen andre så det fuldkæg, ville ingen tænke på at det måske skulle være der. Men Prinsessen ville ikke barberes. Hvis de ikke kunne have hende som hun nu engang var, så måtte hun finde et andet sted at være. Og det måtte hun så. I en hytte langt ude på næsset.

Det var jo helt tydeligt at der var noget galt med den prinsesse, det kunne endda ses på hende, og de fleste folk var bange for at det smittede. Hun fik stadig mad og vand og brænde fra slottet, men det blev efterladt et pænt stykke fra hytten, nærmere turde ingen komme hende. Så her måtte Prinsessen selv hente madvarer og vand og brænde og bære det til sin hytte. Og selv varme sin mad over et lille bål. Det var et andet liv end det hun havde haft på slottet, men hun var stadig Prinsesse.

Egnens børn lagde sig ofte på lur lidt længere væk, så de kunne se hende når hun hentede sine forsyninger. Og hver gang de så hendes skæggede ansigt flygtede de skrigende bort. Og nogle dage senere var de samme børn der igen. For igen at løbe skrigende hjem med bankende hjerter. Prinsessen havde vænnet sig til den trafik og tog sig efterhånden ikke længere af det. Hun lod som om hun var helt alene i hele verden. Og hun syntes hun var helt alene lige indtil den dag den Blå Trolld kom forbi.

Han var en lidt sær Trolld. Han havde kun tynde lyse hår på hovedet og på kroppen og hans hud var blank og gråblå. Måske fordi han havde levet hele sit lange liv på tur langs stranden, og næsten lige så meget ude i vandet som på land. Måske fordi der flød noget af havfolkets blod i hans årer. Han vidste det ikke, men han havde lært at leve med det som det var.

Da han kom til prinsessens hytte bankede han på og blev inviteret indenfor. Han skreg ikke ved synet af hendes sorte fuldkæg, han bad bare om en tår at drikke og fik det. Og der endte hans rejse kysten rundt.

For børn og voksne i omegnen blev hytten på næsset ikke mindre interessant af denne nye beboer. Nu var der både Prinsesse Fuldkæg og den Blå Trolld at blive skræmt af når man lå og lurede. Men de så kun hyttens indbyggere når de hentede mad og vand og brænde. Ingen kiggede om aftenen når de gik i havet og tog deres bad. Ingen så dem grine højt og

sprøjte havvand på hinanden. Og det var de nok alligevel glade for. Der er altid noget man ønsker at have for sig selv uanset om man er en eller to.

En dag blev Trolden alligevel nysgerrig efter at se hvordan Prinsessen så ud uden sit sorte fuldskæg. Det kunne vel skræbes af en enkelt gang, så han kunne se det. Så kunne hun lade det vokse ud igen, og han kunne beholde billedet i sin erindring, hvis det var værd at bevare.

Det var hun ikke meget for. Så kunne han lige så godt prøve at vaske den blå farve af sin krop. Så var de ikke Prinsesse Fuldskæg og den Blå Trold længere. Og hvem var de så, det var ikke til at vide. Og i øvrigt var den eneste kniv der var skarp nok til at rage hendes skæg af med så stor og lang, at hun ikke turde forsøge at styre den rundt i sit ansigt.

Men Trolden blev ved. Hun var jo ikke sit fuldskæg og han var ikke sin farve. Det var bare ydre kendetegn, og det var vel det indre der talte. Og han skulle gerne føre kniven, han var stærk nok til at garantere at der ikke skete ulykker ved det. Til gengæld måtte hun da gerne forsøge at skure den blå farve af ham, skure den af med sand og børster hvis det var det hun gerne ville.

Han havde ikke fået overbevist hende, men han havde fået gjort hende nysgerrig. Hvis de ikke var Prinsesse Fuldskæg og den Blå Trold, hvem var de så. Det var jo ikke bare et uhyggeligt spørgsmål, det var osse spændende. Måske skulle de slet ikke leve i hytten på næsset til deres dages ende. Det kunne blive et rigtigt eventyr. Men hun kunne ikke være sikker på at det endte godt. Hun tøvede stadig.

Så Trolden blev ved. Ikke hver dag, men ofte nok. Han ville så gerne se hendes ansigt, hendes glatte ansigt. Han ville så gerne finde ud af hvad der var hende og hvad der bare var fuldskæg. Og han havde osse lyst til at se hvor meget han var sin blå farve.

Til sidst gik hun med til at gøre forsøget. Men hun ville skure ham først. Hun kunne ikke stå der og skure med nøgent underansigt, det ville alligevel være for voldsomt. Selvom ingen andre så det.

Det tog hende hele natten at skure den blå farve af Trolden. De stod i vandkanten, og hun tog den ene håndfuld fint vådt sand efter den anden og skurede ham over hele kroppen. Af og til gav han sig lidt, for der skulle tages ved før der skete noget. Men lidt efter lidt forsvandt den gråblå farve fra issen og ned til fodsålerne. De lyse hår blev siddende, og da solen stod op var han forvandlet til en stor lyserød Trold. Hun kunne sagtens genkende ham.

Og så var det Prinsessens tur til at blive forandret. De havde ingen ordentlig stol hun kunne sidde i så det passede i højden til trolden, så hun lagde sig på ryggen i sandet mens Trolden lå på knæ over hende og meget forsigtigt

barberede det sorte fuldskæg af. Han var omhyggelig, og det tog sin tid, men ikke nær så lang tid som at skure det blå af Trolden. Inden det var middag var Prinsessen glat og blød i hele underansigtet og på halsen. Han kunne sagtens genkende hende.

Det kunne de lurende børn næsten ikke. Snart gik rygterne blandt alle børn og voksne i nærheden af næsset, og rygterne nåede frem til slottet. Prinsesse Fuldskæg havde fået et glat ansigt og boede nu i hytten på næsset sammen med en stor lyserød Trold. Og der blev sendt bud til prinsessen, at hun var velkommen tilbage på slottet. Men hun skulle ikke tage den lyserøde Trold med.

Hun fik stor lyst til at tage imod invitationen. Hun savnede stadig sin familie og sine gamle venner, og tilværelsen på slottet havde da været lettere og behageligere end den var i hytten på næsset, særligt i den tid hvor hun havde været alene, og den tid huskede hun stadig og den hang stadig ved.

Men det var samtidig den familie og de venner der ikke havde tålt synet af hendes fuldskæg, og det ville de vel stadig ikke kunne, hvis det voksede ud igen. Og hun kunne heller ikke være bekendt at forlade sin Trold. Selvom han måske osse foretrak hende uden skægget. Men det var trods alt ham der havde overtalt hende til at lade skægget falde, og han havde ofret sin farve på sagen. Hun håbede ligefrem at skægget hurtigt ville vokse ud igen, så sagen kunne blive afgjort på, den måde. Og hun håbede det alligevel ikke. Sådan er det svært at være en levende Prinsesse engang imellem.

Hun fortalte Trolden hvad hun var nødt til at spekulere over. Og han blev i første omgang meget ked af at hun overhovedet kunne overveje at forlade ham og hytten på næsset. Og selvom hun fortalte ham at det ikke var det hun ville, at hun bare havde tænkt på det og derefter forkastet tanken, var det for ham som om en smule af hende alligevel allerede havde gjort det. Og den Prinsesse der blev, var en smule mindre end hende der havde mødt ham og givet ham den første tår vand. Og hun måtte fortælle ham at han selv havde presset det frem ved at forlange at se hendes glatte ansigt. Han havde selv maset forandringen ind i deres hytte. Og selvom han ikke havde, så var den nok kommet alligevel. De var jo levende væsner og ikke døde sten i ildstedet.

Og da de efterhånden var enige om at sket var sket og at de lige så godt kunne nyde det som græde over det, fik de en idé. Der var trods alt ingen grund til at hele verden skulle deltage i deres forandringer. Så hver gang de forlod hytten malede de med sod fra ildstedet et sort skæg på Prinsessen og et gråblåt skær over Troldens hud. Så når de lod sig se, var de igen Prinsesse Fuldskæg og den Blå Trold som ungerne i omegnen kunne lade sig skræmme af.

Når det så blev aften gik de ned til stranden og vaskede sodmaskeringen af med havvand. Og så var de alene sammen, ikke som Prinsesse Fuldkæg og den Blå Trolde, men bare Prinsessen og Trolden. Det var nok. Det var mere end nok.

Eventyret om Prinsessen og Trolden i Rævesaxen

Den gamle Trold Bår sad i saxen. Bonden, der havde sat fælden var nok ikke ude efter trolde, han tænkte nok nærmere på ræv eller bjørn. Men Bår havde for en sjælden gangs skyld været uforsigtig, og nu sad saxen med de skarpe smedjernstænder i hans venstre fod. Det gjorde så ondt at han slet ikke orkede at prøve at vriste sig løs.

Den kæde der holdt saxen tøjret til et gammelt fyrretræ ville ellers ikke være en uoverkommelig opgave for ham, den kunne han slide over med et klippestykke, hvis det var det han ville. Men det tænkte han slet ikke på. Han tænkte kun på smerten i den venstre fod. Og lidt på hvad der ville ske når bonden kom for at tømme sin fælde.

Men det var ikke bonden der kom først, det var Prinsessen med det lange røde hår. Hun var ude for at plukke svampe til sit aftenmåltid, og selvom hun havde en mængde tjenestefolk, var svampeplukning noget hun foretrak at klare selv. I det stykke stolede hun kun på sine egne øjne og sin egen forstand.

Da hun fik øje på Trolden vidste hun straks at hun måtte befri ham. Hvis hun selv skulle sige det var det både af hensyn til den stakkel Bår og af hensyn til bonden, der jo ikke ville vide hvad han skulle stille op med en Trold. At hun desuden i årevis i hemmelighed havde ønsket sig en tam Trold ville hun helst ikke tænke på. Når nu hendes åbenhjertige grunde var så gode i sig selv, så var der ingen grund til at overveje andre motiver. I stedet tænkte hun over hvordan hun skulle få Trolden løs. Hun var god til at tænke sig om, den Prinsesse.

Hun vidste intet om rævesaxe, men da den var sat af en almindelig bonde, måtte der være en måde en almindelig bonde kunne få den lukket op. Sådan en fælde skulle ikke bare bruges en eneste gang og så aldrig mere. Der måtte være en lås der kunne åbnes og en fjeder der kunne trækkes væk.

De næste problem var at få Bår til at sidde så tilpas stille at hun kunne komme til at åbne saxen. Det letteste ville vel være at slå ham i hovedet med noget tungt, men så var det næppe sandsynligt at de ville være gode venner bagefter. Og her spillede hendes mere skjulte motiver nok ind, men det kunne hun sagtens se bort fra der i skoven, - der var så meget andet at se på.

Hun nærmede sig forsigtigt Trolden, der stadig brølede og fægtede om sig med armene. Men det lykkedes hende at slå ham i hovedet med noget så let som sin egen hånd. Det var et klap på hovedet, det var et strøg over håret. Og armene gik lidt langsommere og forsigtigere på Bår. Hun klappede og strøg lidt mere, og til sidst sad han helt stille og så på hvorledes hun fandt låsen og åbnede fælden.

Han mærkede lykkeligt og taknemmeligt hvordan det nu ikke længere borede sig ind i hans fod. Den gjorde stadig så ondt at han ikke kunne støtte ordentligt på den, men det bed ikke længere og den sad ikke fast. Ved at støtte sig til Prinsessen kunne han endda gå. Det gik ikke hurtigt, men dog fremad. Hjem til slottet.

På slottet var der et mylder af tjenere og kammerpiger, men Prinsessen kendte det mylder særdeles godt. Og hun vidste at lige så tit som tjenestefolkene myldrede ind, lige så tit måtte de myldre ud igen. Og hun sørgede for at være i porten og korridorerne og i sale og værelser netop som alle var ude. Og på den måde fik hun Trolden Bår bakset ind på sit bageste værelse uden de blev set af nogen.

Prinsessen havde tre værelser. I det forreste klædte hun om, og her kom hendes kammerpiger alle sammen for at hjælpe hende. I det midterste værelse sov hun, og her kom kun de allermest betroede tjenestefolk. I det bageste værelse var hun alene, for her kom kun Prinsessen. Og nu osse Bår, der på den måde kunne forblive hendes hemmelighed. Den stakkels Trold var så taknemmelig og udmattet at han i første omgang lod hende bestemme, og han lod sig installere uden problemer.

Og således gik der et par år. Prinsessen havde nu en tam Trold i sit inderste kammer. Men Trolden selv syntes han blev mindre og mindre Bår og var efterhånden meget utilfreds med det hele. Af og til blev han så vred at han fik lyst til at smadre sig ud gennem døre og vægge. Og når han blev så vred, kunne han slet ikke tage sig sammen til noget som helst.

Desuden havde han stadig en hel del til overs for Prinsessen, der havde reddet hans venstre fod fra at sidde fast i den rævesax. Ja, selvom han nu på en måde stadig sad fast, var han begyndt at synes om hende. Af og til, når han var vred nok, fortalte han sig selv at det bare var fordi hun var blevet en behagelig vane. Hvis han bare kom væk fra hendes lange røde hår og beroligende duft, så ville hun glide ud af hans tanker igen.

Således skiftede Trolden Bår mellem at være tilfreds og vred. Det kom i bølger der efterhånden blev så regelmæssige at han til sidst nærmest kunne bestemme klokkeslettet på sin tilfredshed og sin vrede. Han kunne se på sin tilfredshed både udefra og indefra og han kunne tage sin vrede i hånden og dreje den rundt for sine øjne. Hans indre var ved at blive lige så indespærret som hans krop.

For dog at gøre et eller andet gemte han sig en dag for Prinsessen. Der var et lille skab som hun brugte til at opbevare små flasker med duft og farve, og det skab fik han klemt sig ind i. Selv store Trolde kan gemme sig på små steder. Og da Prinsessen kom ind på kammeret, troede hun at han havde forladt hende. Hvordan han havde gjort det forstod hun ikke, men det var tydeligt at han var væk. Og hun blev meget ulykkelig.

Trolden kunne gennem en sprække i skabslågen se hvordan hun brød sammen over en lille stol og lod sit røde hår hænge nedover ansigtet og nedover ryglænet og helt ned til gulvet. Han var nødt til at give sig til kende, han kunne ikke andet. Og da han så forbavselsen og glæden i hendes øjne, da hun fik øje på ham, blev han så lykkelig at han var overbevist om at nu kunne han alt i hele denne verden. Han kunne smadre sig gennem slottets tykke mure og ud i friheden. Og han kunne osse nøjes med at gå ud gennem døren på almindelig civiliseret vis.

Han gjorde det sidste, forlod slottet gennem de værelser og korridorer og den port han i sin tid var kommet ind og forsvandt ud i skoven. Og derude i det fri, i den grønne natur, opdagede han at han for alvor sad i saxen. Hver gang han så noget rødt, en ræv eller en blomst eller et bær, tænkte han på Prinsessen. Hver gang han så noget langt, et vandløb eller en stilk, tænkte han på Prinsessen. Hver gang han så noget smukt, og for den rette er alting smukt, tænkte han på Prinsessen. Hun gled aldrig ud af hans tanker. Den lykkelige flugt var det dumme han nogensinde havde kastet sig ud i. Og hans venstre fod generede ham mere og mere, jo ældre han blev.

Han blev efterhånden god til at tænke sig om, - lige så god som Prinsessen havde været.

Eventyret om Trolden der blev Prinsessens Stol

Prinsesse Biambi boede helt alene i et blå slot langt udenfor byen. Hun var godt nok omgivet af tjenende ånder, men de var ikke længere levende. De måtte tjene Prinsessen og kunne ikke få fred så længe hun ønskede deres tjeneste. Sådan mente hun at hun ville have det, og sådan havde hun fået det, for hun var en viljestærk Prinsesse. Hun gik godt nok og frøs det meste af tiden, men det var ingen voldsom pris at betale for at få sin vilje. Prinsessen var ganske tilfreds med at være det eneste levende væsen på sit slot.

En skønne dag kom der en anden levende vilje til slottet. Det var ikke et levende menneske. Det var Trolden og han var i allerhøjeste grad i live. Han havde hørt om den stakkels Prinsesse Biambi og mente at de to sagtens kunne have mere glæde af hinanden hvis de var sammen end de kunne hver for sig. Men han gik meget forsigtigt til værks og Prinsessen opdagede slet ikke at han ankom.

Han kunne antage den skikkelse han ville, og af og til optrådte han som en af de tjenende ånder, af og til som en af prinsessens porcelænskattekillinger. Han havde rig lejlighed til at betragte hendes ensomme liv, og han fik mere og mere ondt af hende, jo mere han så. Og samtidig var han for klog til at give sig til kende, for så havde hun omgående bedt ham forlade slottet, og han ville være nødt til at adlyde hende.

Prinsesse Biambi anede ikke at hun var ensom. Hun syntes hun var lykkelig i sit slot, og når hun hele tiden gik og frøs, så skyldtes det klimaet på det sted hvor de havde bygget det blå slot. Hun nød livet hver eneste dag, og det hun nød allermest var at sidde en gang om dagen på sin stol i den store sal og se ud over det tomme gulv. Her kunne mere end hundrede mennesker med lethed have danset rundt og moret sig, men gulvet var tomt og blankt og uberørt, og det var netop sådan Prinsessen kunne lide det.

Hun kunne forstille sig hvad som helst ske på det gulv, og så længe det ikke skete i virkeligheden kunne hun starte forfra på en ny forestilling så snart det passede hende. Det var den reneste frihed for Prinsesse Biambi. Og en dag var det som om stolen var endnu renere end ellers. Den var måske blevet støvet af, tænkte hun. Måske havde en af de tjenende ånder for en gangs skyld gjort noget på eget initiativ. Den var i hvert fald ikke blevet ringere at sidde i. Det var næsten som der var en vis varme i stolen, en varme hun aldrig før havde følt, og den behagede hende. Tænk at en smule rengøring og afstøvning kunne gøre sådan en forskel.

Dagen efter satte hun sig med endnu større forventning end sædvanligt på sin yndlingsstol. Hun så ud over det bare gulv og forestillede sig det ene sceneri efter det andet, og det var som om folkene på gulvet var endnu mere muntre og endnu mere levende end de plejede at være. Deres dans var ikke længere så ordentlig og fornem og nogle af dem grinede højt. Og det var

som armlænene på stolen løftede sig og lagde sig som et kryds over hendes mave og bryst. Det var som var der hænder der holdt på hende, og selvom det fik hende til at føle sig lidt fastlåst var det samtidig behageligt og endnu varmere end dagen før.

Det var varmen af en anden vilje, tænkte hun forskrækket. Men det var naturligvis noget pjat, for det var bare en stol hun sad i. Og hun kunne rejse sig når det passede hende. Og hun rejste sig fra stolen for at mærke at hun havde ret.

Resten af dagen gik hun lidt hvileløst rundt på sit kolde blå slot. Og skønt alle vinduer og døre var forsvarligt lukkede og skønt der var ild i alle kaminer, så var det meget koldt. Da hun lå i sin seng under fjorten dyner og tæpper, frøs hun mere end hun havde gjort da hun sad i stolen. Så da hun stod op næste morgen gik hun som det første hen til stolen for at få varmen.

Den kom ikke lige med det samme. Hun sad og ventede, men der skete ikke noget. Der var ingen varme og gulvet var tomt for hende. Men så hørte hun i det fjerne musikken til dansen på gulvet. Og så kom varmen og armlænene og gulvet blev befolket for hendes øjne. Og denne gang blev armlænene ikke udenpå tøjet, de sneg sig ind gennem stropper og snører og lagde sig direkte på den bare hud. Hun mærkede sine bryster blive levende og varme, og hun mærkede et par håndflader der taknemmeligt tog imod dem. Og noget på sædet blev hårdt og trykkede sig op mod hendes baller.

Hun vidste at hun kunne rejse sig og gå så snart hun ville, men hvorfor rejse sig når hun sad så behageligt og varmt. Hun blev siddende. Længe, meget længe. Og gulvet var fyldt med glade dansende mennesker for hendes øjne. Og nogle af dem opførte sig så hun ville have været flov ved at se på det hvis hun ikke havde været helt alene.

Da hun endelig rejste sig, vendte hun sig om og så grundigt på sin varme stol. Og det var som om den smilede til hende med klare blå øjne. Var det en stol, eller var det i virkeligheden noget andet. Hun så omhyggeligt efter og blev overbevist om at det bare var hendes stol. Det var en helt almindelig stol, og hun havde været helt alene i salen.

Hun havde lyst til at sætte sig igen, men det kunne hun alligevel ikke. Hun plejede kun at sidde på den stol en gang om dagen for at se på salens gulv. Og det var vigtigt at holde fast i sine vaner, ellers kunne tilværelsen på det blå slot meget let gå i stumper og stykker. Men resten af dagen var lang, ulideligt lang. Og da det blev aften ønskede hun at sengen kunne være lige så varm som den dejlige stol. Det var den ikke, og hun havde stadig brug for alle fjorten dyner og tæpper for at holde nattekulden nogenlunde fra sig.

Næste morgen sørgede hun for at være helt bar under skørtet. Hun ville gerne mærke det sæde direkte mod huden, og det kunne åbenbart ikke så godt som armlænene selv finde vej udenom tøjet. Og hun sad ikke længe før

hun mærkede håndfladerne på brysterne og noget hårdt og levende mellem benene. Hun gjorde forsigtigt plads så det kunne komme til, og så sad hun fast, både foroven og forneden. Musikken hvirvlede rundt og de mange mennesker på dansegulvet opførte sig aldeles uanstændigt. De gjorde sære og uventede ting ved sig selv og ved hinanden.

Og musikken blev så intens at Prinsesse Biambi måtte danse med der på stolen, fastlåst og fri og dejlig varm, en varme der kom fra dybt inde i hende selv. Det bredte sig og blev voldsommere og voldsommere til det var som både hendes hoved og hendes krop eksploderede. Hun begyndte at græde, og det havde hun ellers ikke gjort siden hun var en lille pige på fire år.

Hun rejste sig og vendte sig og så med tårer i øjnene på stolen, der nu helt tydeligt var en meget glad og meget tilfreds Trolde. Det var lige før hun sagde noget til ham og det var lige før han sagde noget til hende. Men de forblev tavse og han forblev en stol.

Den dag holdt varmen ved. Da hun gik i seng om aftenen kunne hun klare sig med en eneste dyne og et lille tæppe til at lægge over fødderne. Hun drømte at hun forlod det blå slot og sprang ud i et stort hav, hvor hun svømmede rundt mellem millioner andre Trolde og Prinsesser. De havde ikke aftalt noget, men det virkede som om alle ville en eller anden vej. Hvad der skete næste morgen da hun vågnede melder historien ikke noget om, måske fordi hun ikke er vågen endnu. Måske drømmer hun videre.

Eventyret om Prinsessen og de To Trolde

Støvletrolden var en stor og mægtig Trold. Han var så voldsom og hård at det altid lød som om han kom trampende i sine store støvler, osse når han ikke havde nogen på. Han boede i en lille lukket borg, og der boede han ikke alene. For i borgen boede osse en Prinsesse der aldrig kom ud. Hun havde boet der fra hun var ganske lille og havde aldrig prøvet andet, så hun mente at det var sådan det skulle være. Hun var så glad for sin store Støvletrold der altid gav hende alt hvad hun bad om. Undtagen lov til at gå ud, men det bad hun jo heller aldrig om.

Hun fik altid den mad hun bedst kunne lid. Hun fik det tøj hun havde lyst til, og det var ikke lidt, og hun fik lov at sove når hun ville og være vågen når hun ville. Det eneste der af og til pinte hende lidt var at være alene. Når Støvletrolden var der, var alt godt. Men af og til var han væk i dagevis. For at skaffe maden og tøjet til hende, det vidste hun godt. Men hun brød sig ikke om at ligge der i den lille lukkede borg ganske alene.

Så hun byggede en lille bunke af sit aflagte tøj som hun kunne lægge sig opad, både når hun skulle sove, men osse når hun bare skulle ligge og drømme. Hun skulle jo ikke andet, Støvletrolden sørgede for det hele. Og som tiden gik blev denne tøjbunke mere og mere en Trold for hende. Hun formede den og rettede den til, så den til sidst ikke længere var en bunke klude, men en rigtig Kludetrold. Den var hendes trøst når Støvletrolden var ude. Og af og til osse når han var hjemme. Når hun hørte ham i porten, når han kom med friske grøntsager og nyt tøj, så skulle hun lige sige ordentligt farvel til sin Kludetrold inden hun kunne rejse sig og byde Støvletrolden velkommen hjem.

Når Støvletrolden var ude savnede hun ham så frygteligt. Og når han var hjemme savnede hun sin Kludetrold. Hun savnede hele tiden selvom det skulle have været lige modsat. Og Trolde savnede vel osse hende.

Hun vidste så udmærket hvad det ville sige at være alene, og hun fik af og til så ondt af den stakkels Kludetrold, der skulle ligge der og vente som en bunke aflagt tøj indtil Støvletrolden skulle afsted på sin næste ekspedition. Så af og til, når Støvletrolden var faldet i søvn eller havde travlt et andet sted i borgen, så lagde hun sig hos sin Kludetrold og fortalte ham hvor god han var for hende. Lige som hun, så snart hun kunne, fortalte Støvletrolden hvor meget han betød for hende.

Men Støvletrolden havde lugtet at der var noget, der ikke var som det plejede at være. Hun blev ikke længere så urimeligt glad og lettet når han kom hjem til hende. Hun havde ellers altid stået lige indenfor porten og kastet sig om halsen på ham, så snart han trådte ind. Nu måtte han næsten kalde på hende når han kom hjem, og af og til flere gange inden hun dukkede frem af sin kludebunke med et trist udtryk i ansigtet, som om hun lige havde sagt farvel til noget smukt.

Så en dag han kom hjem, gjorde han det umulige. Han gik så langsomt at han slet ikke kunne, han gik så stille og lydløst at det slet ikke kunne lade sig gøre, og han gjorde det alligevel og hun hørte ham ikke komme. Han kom helt ind på kammeret og så hende ligge der med Kludetrolden i armene og sove trygt og godt. Og om det var for at glæde hende eller for at straffe hende vidste han ikke engang selv, men han lagde sig forsigtig på knæ ved Kludetrolden og pustede liv i den, for sådan noget kunne Støvletrolden osse.

Kludetrolden vågnede med et sæt, for det var en helt ny oplevelse for ham. Og så vågnede Prinsessen og fik øje på de To Trolde. Hun så fra den ene til den anden og tilbage til den ene igen. Og så begyndte hun at græde. Nu kunne hendes eventyr ikke ende godt. Og samtidig vidste hun at hun ikke kunne have gjort det anderledes.

Den følgende tid kunne have været lykkelig. Nu var der To trolde til at tage sig af alt. De skiftedes til at sørge for Prinsessens mad og tøj, og de skiftedes til at sørge for at hun sov godt og trygt. Prinsessen kunne have været lykkelig eller i hvert fald tilfreds. Men hun var hele tiden så urolig, og skønt hun ikke vidste hvad der var på vej, så vidste hun at det ville blive forfærdeligt. Sådan noget ved prinsesser, så hun græd meget og blev trøstet meget fra både højre og venstre. Hun var altid i midten, og det var hårdt. Der var ikke længere noget mellem hende og Støvletrolden, der var ikke længere noget mellem hende og Kludetrolden, nu var det hende der var imellem de to, og hun blev på en gang mast og flået i stykker af det.

Hvorfor kunne de to ikke bare engang imellem tage sig lidt af hinanden i stedet for. Fortælle hinanden historier eller hjælpe hinanden med at lave mad. Men det kunne de ikke. Hun skulle være imellem dem, det ville de og det ville hun og det kunne ikke være anderledes. Og Prinsessen græd.

Af og til ,når den ene Trold var ude og hun var alene med den anden, spurgte han hende hvem hun holdt mest af at være sammen med. Var det Kludetrolden eller var det ikke Støvletrolden. Og hun kunne ikke svare, for det var et meningsløst spørgsmål for hende. Man kunne lige så godt spørge hende om hun holdt mest af friske æbler eller af silkeskørter. Spørgsmålet kunne ikke besvares. Og samtidig var det det vigtigste spørgsmål i hele verden for de To Trolde at få besvaret.

Det der betød allermest for dem, var meningsløst for hende. De fik mindre og mindre at tale om og det meste af tiden på borgen forløb efterhånden i tavshed. De kunne spørge hinanden om der var mere vand i kanden eller hvor en bestemt ske lå. Men de kunne ikke tale om det der i virkeligheden betød noget for dem.

Den stakkels Prinsesse var efterhånden så fortvivlet at hun spurgte Støvletrolden om hvor og hvordan han havde pustet liv i Kludetrolden. Så kunne hun måske suge livet ud af ham igen og bringe tilstandene i borgen

tilbage til dem der havde været før. De havde måske ikke være lykkelige hele tiden, men da havde hun da været lykkelig engang imellem.

Men Støvletrolden ville ikke ud med den hemmelighed. Måske fordi han var bange for at hun kunne komme til at suge livet ud af den forkerte Trolde. Så hun prøvede selv at finde stedet og måden, men uanset hvor meget hun prøvede, forsvandt livet ikke fra Kludetrolden. Han blev tværtimod livligere og livligere hver gang hun forsøgte, og så talte han mere og mere om hvordan han da sagtens kunne sørge for sin prinsesse helt alene, og at han håbede at den store brutale Støvletrolde på en af sine ekspeditioner ville falde i et dybt hul som han ikke kunne komme op af.

Og sådan sagde han ikke kun når de var alene, han sagde det osse når Støvletrolden lyttede med. Han sagde det måske ekstra højt og tydeligt når de alle tre var sammen. Og Støvletrolden begyndte at sige nogle tilsvarende hadefulde ting om Kludetrolden. Således begyndte de igen at tale sammen om andet end vand og skeer, men det var ikke rare samtaler, og prinsessen blev mere ulykkelig og endnu mere urolig.

En dag, en smuk forårsdag, men det kunne de alligevel ikke se inde i den lukkede borg, en smuk og solrig forårsdag revnede det hele. Prinsessen ville den dag gerne have sin fløjlgrønne trøje på, men hun kunne ikke lige finde den i mængden af trøjer. Begge trolde prøvede at hjælpe hende med at finde den, og de blev så ivrige at de kom til at skubbe til hinanden og til Prinsessen, der helst ville have ledt efter den trøje selv. De To Trolde begyndte at sige hårde og grimme ting til hinanden, de begyndte at skubbe hårdt og præcist til hinanden. Og til sidst stod de midt på gulvet i Prinsessens kammer og slog på hinanden med knyttede næver.

Ingen af dem ville give sig, så de blev bare ved med at slå. Prinsessen bad dem om at holde op, hun råbte og hun skreg og hun hylede at de skulle holde op, men de hørte ingenting. Når hun prøvede at tage fat i en af dem, blev hun bare børstet væk som en flue eller en sommerfugl, ikke som en Prinsesse. De havde kun øje og opmærksomhed for hinanden og blev ved med at slå. At slå den Anden Trolde var det eneste i hele verden der betød noget. De slog og slog og slog og slog til de på en gang faldt om på gulvet. De var begge to helt ødelagt, af de slag de havde fået og af dem de havde givet. De var blevet ved så længe der var liv tilbage i dem. Så da det var slut var det helt slut, slut med dem begge to.

Prinsessen prøvede at kalde på dem, men det hjalp naturligvis ikke. Hun prøvede at røre ved dem, men de var allerede helt kolde. De havde begge to brugt det hele til at slå med, osse den sidste varme. Og så sad hun der og kunne ingenting gøre. Hun syntes hun havde gjort hvad hun kunne for at forhindre at det skulle ende sådan. Men hun havde samtidig vidst at det måtte ende sådan.

Hun blev siddende. Hun kunne ellers bare forlade borgen, gå ud og finde en ny Trolde. Eller måske endda en prins.

Men hun skulle ingen steder. Hun skulle ikke have flere trolde, hun skulle ikke have en prins, hun skulle end ikke have en hund eller en guldfisk. Hun skulle bare blive siddende der midt i redeligheden. Det var ikke hendes straf og ikke hendes skæbne. Det var bare det der skete da de var de tre på borgen. Sådan gik det, og så er den ikke længere.

Eventyret om Prinsessen og Løven

Cirkus var kommet til byen. Alle sad på bænkene og klappede af de smukke heste og modige akrobater, alle grinede af de frække hunde og de dumme klovner. De havde set det hele før, men det blev det kun bedre af. Og samtidig ventede de alle på forestillingens højdepunkt, Prinsessen og Løven. Det måtte være det sidste nummer.

Der blev helt mørkt i teltet, kun en enkelt skarp projektør lyste lige ned midt i manegen. Og der stod hun, Prinsessen, og så lille og skrøbelig ud. Hun havde en lysegul kjole på og bare fødder og så ud som om hun frøs. Men man var samtidig ikke i tvivl om at hun var Prinsesse. Alle følte med den stakkels Prinsesse der stod der helt alene i lyset midt i mørket og bare ventede.

Så hørte man en knurren, der blev voldsommere og voldsommere. Løven kunne anes i mørket som en sort skygge og som en skarp lugt af vilddyr. Projektøren spredte sit lys udover hele manegen, og så kunne man se den tydeligt, den store løve med den store næsten sorte manke, der kredsede rundt om Prinsessen og kom tættere og tættere på. Hun kom til at se endnu mindre og endnu mere sårbar ud. Kjolen virkede endnu tyndere og fødderne endnu mere nøgne. Men hun flygtede ikke som andre fornuftige mennesker ville have gjort. Hun blev stående, som frosset fast i savsmulden. Måske var hun stiv af skræk. Alle holdt vejret så længe de kunne, og det var længere tid end de fleste på forhånd havde forestillet sig.

Løvens cirkler om prinsessen blev mindre og mindre og lyskeglen fulgte med. Løvens knurren voksede til brøl og musikken satte i med en voldsomhed der ellers ikke hørte til i cirkus. Og så pludseligt forsvandt lyset helt i et brøl fra orkesteret. Publikum gispede efter luft. Det var helt mørkt i en evighed.

Da lyset kom tilbage sad prinsessen på en bunke knogler og slikkede sig om munden. Løveskindet lå under hendes fødder. Hun var stadig ganske lille. Og skrækindjagende. Bifaldet bragede ned over hende mens et par tjenere hjalp hende med at bære knogler og skind ud. Og så var det tid til den store fremkaldelse. Alle de optrædende var i manegen på en gang i en stor kreds og vinkede til publikum. Kun Prinsessen og løven manglede. Dem så man ikke mere til.

Alle var enige om at det var et nummer. Prinsessen kunne ikke holde sig så lille og så slank, hvis hun skulle æde en hel løve hver eneste aften, det sagde nærmest sig selv. Men det var et godt nummer, og man kunne sagtens tåle at se det igen, osse selvom man vidste hvordan det endte. Det mente Trolden i hvert fald. Han havde siddet på den øverste plads lige ved siden af orkesterlogen og fulgt med i det hele ligesom alle de andre tilskuere. Han var vildt betaget af Prinsessen og hendes løve. Han måtte se det igen.

Og sådan begyndte Trolden at følge med cirkus rundt fra by til by og fra land til land. Han var der ved hver eneste forestilling, selv de dage hvor der både var forestilling om eftermiddagen og om aftenen. Han var en rutineret Trold og havde så meget kontrol over sit udseende at ingen i cirkus opfattede at det hver gang var den samme der sad på pladsen ved orkesteret. Men han var ikke rutineret nok til at fatte hvordan hun bar sig ad med at udføre nummeret.

Han kunne hurtigt se at det var den samme løve, der blev brugt hver gang. Når der ikke var forestilling, sad den i et stort jernbur med hjul i vognparken bag cirkus. Og den eneste der kunne nærme sig den var Prinsessen. Alle andre knurrede den så voldsomt af, at de blev nødt til at gå igen. Trolden forsøgte sig naturligvis. Først som sig selv, og da det ikke lykkedes, prøvede han at se ud som Prinsessen. Men det narrede ikke løven. Den knurrede så vildt at han blev nødt til at forsvinde inden han fik dyret i halsen og hele cirkus på nakken.

Han måtte nøjes med at betragte den på afstand. Der kunne han så stå og glæde sig til at Prinsessen kom og fodrede sit dyr. For han elskede at se på hende, både når hun stod i manegen og når hun var udenfor.

Hun boede åbenbart ikke i vognparken. Hver gang hun var færdig med at fodre gik hun ind i byen. Og selvom det var en ny by hver gang, gik hun rundt i den som hun havde boet der altid. Og bedst som han troede at han vidste hvor hun var og hvor hun skulle hen, forsvandt hun fra ham omkring et hjørne, og han så hende først igen til næste forestilling. Det var ikke til at holde ud. Hvordan kunne en Prinsesse der var så lille og så skrøbelig være så stærk at hun på den måde kunne løbe om hjørner med ham.

Hvis bare han var løve, hvis bare han var hendes løve, hvis bare han var hendes. Så kunne han sidde der i buret og hun ville komme til ham. Og han ville komme helt tæt på hende i lyskeglen i manegen. Og hun ville æde ham og varme sine bare fødder i hans pels.

Når han tænkte sig om, kunne han godt se at det var tåbelig. Det ville ikke være en tilværelse for ham at sidde der i et bur på hjul og kun komme ud til forestillingerne for at blive ædt. Men det var det eneste han ville, det var det eneste i hele verden han ville, og han manglede bare at finde ud af hvordan han skulle gøre det.

Han kunne ikke bare blive en anden løve. Der var ikke plads til to løver i det jernbur, og det var hendes løve han ville være, ikke en eller anden anden tilfældig løve. Og hvis han bare byttede lige over, hvis han blev løven og løven blev Trolden, så ville det være løven der nu blev Trold der bestemte om de igen skulle bytte. Det ville den måske gøre lige med det samme. Eller den ville måske aldrig nogensinde gøre det. Og hvor meget ville han opfatte hvis han blev løven. Han havde aldrig prøvet at være den løve før, og han vidste ikke hvordan han ville se og mærke og tænke, hvis han blev det.

Selvom man er en rutineret Trolld der kan hvad man vil, kan verden sagtens være uoverskuelig.

Men der var ikke andre løsninger. Han måtte tage chancen og bytte lige over. Han ville bare lige se forestillingen en gang til inden han gjorde alvor af det. Sådan tænkte han aften efter aften, og han blev efterhånden træt af hele tiden at skulle optræde i en ny skikkelse når han fulgte efter Prinsessen om dagen og når han gik til forestilling om aftenen. En tilskuer kan se ud på mange måder, men variationsmulighederne er alligevel begrænsede. Han ventede mere og mere desperat på at der skulle ske noget, noget der kunne få ham til at gøre forsøget nu i stedet for lige at tage en forestilling mere med.

Og til en forestilling skete det. Løven nærmede sig Prinsessen i mindre og mindre cirkler. Og da larmen var på sit højeste og lyset gik ud, kunne Trolden midt i brølene og musikken høre Prinsessen skribe, som han aldrig havde hørt det før. Da lyset kom tilbage, sad hun som sædvanlig på knoglebunken med fødderne begravet i det forrevne løveskind. Men i den gule kjole var det ene ærme næsten flået af og hun havde en tydelig rift fra skulderen og henover nøglebenet og helt ned til albuen. Hendes tilfredse ansigtsudtryk var som det plejede at være, men Trolden syntes det virkede lidt mere påtaget end ellers.

Nu skulle forsøget gøres. Næste gang han nærmede sig buret, kom han så tæt på at løven begyndte at larme. Han skyndte sig at bytte og holdt mund. Og så sin egen troldekrop forsvinde i fuld firspring bag en af beboelsesvognene. Og så sad han der i buret og ventede på hende.

Det varede længe, syntes han. Men måske har man en anden tidsfornemmelse som løve end man har som trolld. Men så kom hun med maden. På en gang skrøbelig og stærk som sædvanligt. Hun var nok en smule sur på den løve, der havde revet hendes kjole i stykker, for hun blev ikke og snakkede som hun plejede. Hun smed bare maden ind i buret og vendte om og gik. Han så længe efter hende og nød at sidde der i buret og vente på aftenens forestilling.

Han kendte alle lydene og vidste nøjagtigt hvornår det var hestene, hvornår det var hundene og klovnerne og hvornår det var ved at være hans tur. Og hendes. Hans og hendes tur. Buret blev kørt over mod teltet, der blev opsat en løbegang fra buret og ind til manegen. Og da der blev helt stille i teltet, blev lågen åbnet. Og han kunne gå ind til hende. Han skulle ind til hende. Og skræmme både hende og alle tilskuerne. Og han skulle ind og ædes, hvordan hun så end bar sig ad med at få det til at se sådan ud. For i morgen skulle han jo være tilbage i buret igen.

Han tøvede lidt med at gå ind i manegen, ind i mørket. Han vidste af erfaring hvordan hans lyde og hans lugt ville virke på tilskuerne. Og han havde aldrig før stået i en manege, så det var ikke noget han bare gjorde. Til

sidst blev en af cirkustjenerne så utålmodig at han stak ham med en jernstang.

Trolden eller Løven eller hvordan han nu måtte tænke på sig selv sneg sig gennem sprækken i tæppet og ind på savsmuldet. Han hørte hele teltet holde vejret. Han så Prinsessen stå der i lyskeglen. Hun havde fået repareret sin gule kjole, det var gjort pænt, men man kunne godt se det hvis man vidste det. Og det vidste han. Hun stod med lukkede øjne og ventede. Han havde lyst til at springe ind til hende, men han var nødt til at gå sine cirkler, ellers ville han snyde publikum, og de havde vel betalt som han selv havde gjort det så mange gange.

Han gik som han skulle, han blottede tænderne som han skulle, han knurrede og brølede det bedste han havde lært, og det var ikke småting. Måske følte Prinsessen at der var noget der var anderledes, for hun skævede ind imellem lidt underligt til ham. Måske var hun bare bange for at det skulle gå ud over hendes kjole igen.

Han kom tættere og tættere på og hans hjerte bankede vildere og vildere. Fordi han var så tæt på hende og fordi det ukendte snart skulle ske. Lyset fulgte ham ind imod Prinsessen, hun var så spinkel og lille, kjolen var så let og fødderne i savsmulden var så fine. Han fik sådan en lyst til at sluge hende i en eneste mundfuld, han følte sagtens at han kunne gabe over hende. Han ville bære hende under sit hjerte til evig tid.

Så gik lyset ud, og han hørte en hvæsen. Højt over sit hoved så han nu Prinsessens ansigt, det var større end hans hoved og hendes øjne der var gulere end hans løveøjne og hendes mund der var stor og sort. Han mærkede hendes læber omkring sit hoved, mærkede hvordan hun sugede løvehoved og manke ind. Og det blev sort for hans øjne.

Da han vågnede lå han igen i buret på hjul. Han var øm i kroppen og øm i sjælen og ikke det mindste klogere end han hele tiden havde været. Men det var jo heller ikke for at blive klogere han havde indladt sig på det eventyr.

Eventyret om Trolden og Prinsessen og de Blanke Sild

Efter en tung tur over bakkede marker og ad smalle stier gjorde Prinsessen og Trolden holdt ved kanten af den brede fjord. Det var både fordi de trængte til hvile og fordi de trængte til mad. Og i fjorden var der blanke sild i stimer. Hvis man ventede lidt kunne man nærmest plukke dem op af vandet hver gang en af stimerne kom forbi.

Prinsessen gav sig til at samle brænde til et bål mens Trolden fangede fisk. Han gik lidt ud i vandet. Han gik lidt længere ud i vandet. Og så gik han i stå. Det var hen på eftermiddagen og solen stod skråt ned i vandet så det næsten blændede ham. Hver gang en sildestime for forbi blinkede det endnu kraftigere i de mere end tusind blanke rygge der skød forbi lige under overfladen. Når han vendte sig kunne han se prinsessen gå rundt i sit røde og grønne skørt og sin røde og gule trøje. Vandet var blå, strandbredden var hvid og gul og buskene og markerne var grønne. Hvor var livet vidunderligt. Hver gang hun bukkede sig efter et stykke drivtømmer gled skørtet lidt op, og han kunne se en bid af hendes blanke og brune ben.

Hun rejste sig og vendte sig og holdt hånden op som en skygge over øjnene for at se på Trolden. Han stod bare og gloede, snart ned i vandet og snart ind på hende. Han fangede ingen fisk. Hun havde allerede brænde til et pænt lille bål og han havde stadig ikke fanget noget. Det var sultne begge to, det havde de været enige om længe, og nu stod han der og stod.

Hun lagde brændet i sikker afstand af vandet og trådte et skridt ud imod ham, et skridt ud i det våde.

- Vi blir ikke mætte af at du bare kigger på de sild, råbte hun.
 - De er så smukke at se på, svarede han. Jeg nænner ikke at plukke en eneste af dem.
 - Du kan vel ikke, sagde hun. De er for hurtige og du er for langsom.
 - Vel kan jeg så, sagde han og rakte ned efter en silderyg der smuttede lige forbi hans ene ben.
- Men siden var væk inden han fik lukket hånden, og han greb bare i vandet.

- Enten må du tænke fremad, sagde Prinsessen, og gribe den inden den er der. Eller osse må du efter dem. Det er de to muligheder der er. Trolden forstod ikke rigtigt hvad hun mente. Han greb alligevel så forudseende han kunne ned i vandet og fik lavet en masse skumsprøjt, men fisk fik han ingen af. Til sidst havde han lavet så meget uro i vandet at sildestimerne begyndte at bevæge sig i en stor bue udenom stedet hvor han stod. Og det på trods af at han var ganske ufarlig for dem.

- Det må jeg vist hellere tage mig af, sagde Prinsessen. Så kan du få ild på bålet imens. Det plejer du at være god til.
- Hun trak de kulørte gevanter af og kastede sig ud i vandet. Hun slog nogle kraftige slag med benene og skød gennem vandet som en gylden pil og

hentede hurtigt den nærmeste sølvblanke stime. Og så stod hun der i vand til navlen med tre blanke sild i hver hånd og håret dryppende nedad ryggen.

Trolden indså endnu engang hvor vidunderlig hun var, men han fik samtidig ild på bålet og kunne endda osse samle sig om at gribe sildene da hun smed dem ind til ham. Så kastede hun sig igen i vandet og svømmede om kap med den ene stime efter den anden. Når hun kom forbi stedet hvor Trolden og bålet var, drejede hun om på ryggen og kastede fisk ind til ham. De havde hurtigt sild så de kunne klare sig i dagevis.

Så kom hun i land, rystede sig tør i eftermiddagssolen og tog skørtet og trøjen på igen. Hun gned sig i ansigtet med en mørkeblå klud og smilede. Trolden havde allerede skåret hovederne af alle de indfangne fisk og trukket indvoldene ud af dem. Nu blev de vasket i vandkanten, gnedet med salt og ristet over bålet på friske grene.

Det var fed fisk så det drev dem ned af hagerne. Det måltid glemte Trolden aldrig.

Eventyret om Trolden og Prinsessen der gik ned

Trolden og Prinsessen var ikke ganske affældige. De kunne stadig bevæge sig omkring ved egen kraft og de kunne stadig sørge både for sig selv og for hinanden. Men de havde alligevel levet sammen i så mange år at deres tøj var ved at være lidt stort til dem, osse selvom de af og til fik byttet lidt om på det. Deres Dages ende var ved at få en lidt for konkret betydning for dem begge, skønt det ikke var noget de snakkede meget om.

De talte stadig mest om det de endnu skulle nå. Og nu havde de udlånt deres navne til et krydstogtskib, og som tak skulle de med en gratis tur over havet. De havde i mange år rejst verden rundt på deres fødder, men nu nød de at flyde i liggestole mens tjenende ånder serverede dem farvede drinks. Det var en sær og fremmed oplevelse for dem, men det var da en fornøjelse osse at prøve at få det med.

Men en aften de sad og snakkede om hvad de skulle tage sig til efter krydstogtet, var det som om musikken fra salonen blev mere og mere dæmpet og de måtte vente længere og længere på deres drinks. Og de fordrev ventetiden med at huske nogle af deres gamle eventyr sammen. Der var nok at grine af og nok at græde over, så på det punkt havde de bestemt ingen grund til at beklage sig. Men der var efterhånden blevet helt stille på skibet, og der kom ikke flere tjenere.

- Det virker som om at alle de andre har forladt den synkende skude, sagde Trolden fornøjet.
- Så går den da ikke ned med mand og mus, sagde prinsessen. For du er ikke en mand og jeg er ikke en mus.
- Og vi gider ikke gå i redningsbåden, sagde Trolden.
- Den er vel osse på vej med ned, sagde Prinsessen, så det nytter nok ikke noget.
- Skal vi så ikke bare holde hinanden i hånden, spurgte Trolden.
- Jo det skal vi, sagde Prinsessen.

Og der sad de så med hinanden i hånden og mærkede vandet glide kærligt op over sig.

- Jeg er sulten, sagde Trolden.
- Det er jeg osse, sagde Prinsessen. Men det må vente. Nu skal du bare tie stille.
- Det skal jeg nok, sagde Trolden.

Besætningen havde med forbavselse set hvordan de to gamle spøgelser havde rejst sig fra liggestolene på agterdækket og hvordan de med hinanden i hænderne havde styret direkte mod rælingen og var sprunget ud bag skibet og lige ned i skruen. De var væk i skum og bølger inden man kunne så meget som tænke på at standse maskinerne. De var vel slået i så mange småstykker nu at de nærmest var opløst i vandet. Og så havde de jo været

gratister og stod ikke for alvor på passagerlisten. Man måtte lade det passere og forsøge at glemme det.

Og således sejlede "Trolden og Prinsessen" videre på sin jomfrurejse.

Troldens sang til Prinsessen

Fyld min sjæl med lykke, fyld min mund med kirsebær
kys mig til jeg sitrer så jeg glemmer hvem jeg er
kys mig så mit hjerte synger ude af sig selv
så jeg går i stykker og er hel alligevel

Fyld i mine øjne og fyld mine arme ud
fyld mig så jeg føler al din glatte bløde hud
lad mig nå det hele udenpå og indeni
du og jeg og vi er selve livets melodi

Fyld min chokolade og min kaffe og mit kød
fyld mig med din pande og din mave og dit skød
fyld mig med din glæde og den sorg der gør for ondt
fyld mig så jeg selv kan fylde hele vejen rundt

Prinsessens sang til Trolden: Med både arme og ben

lige meget hvor vi ender
er vi altid en i to
og hver gang den ene brænder
er den anden ved at gro
som en sang
som en sang
som en sang
lige meget hvor vi ender
er vi altid to i en
så jeg går på dine hænder
og på mine egne ben
på en gang
på en gang
på en gang

Eventyret om Prinsessen og Trolden og Det Halve Kongerige

Trolden og Prinsessen levede i det halve kongerige. I den anden halvdel boede resten af befolkningen. Derfor var det et eventyr.

I virkeligheden var det noget mere indviklet - og helt -